

Arrestnummer C/ 804 /2018
Repertoriumnummer 2018 / 2356
Datum van uitspraak 28 juni 2018
Rolnummer 2017/CO/797
Notitie nummer parket-generaal 2017/PGA/2808 2017/VJ11/829

Wasmispectie
urbanisatie
Soebewerkell. vermogensw.
COIV
Domeinen

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001189131-0001-0035-01-01-1

2017/PGA/2808 – 2017/VJ11/829

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

1048

1. DE GEMEENTE

vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen,
met kantoren te

burgerlijke partij - eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Benolt Forêt loco mr. Ciska Servais,
beiden advocaat bij de balie Antwerpen

2. DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR

Agentschap Inspectie RWO, Inspectie RWO Antwerpen
Lange Kievitstraat 111/113 bus 55 te 2018 Antwerpen

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Johan Claes, advocaat bij de balie
Antwerpen

3. DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,

met diensten gevestigd te 1210 Brussel (Sint-Joost-ten-Node),
Koning Albert II-laan 19 bus 22

eiser tot herstel

afwezig

tegen

2046

1.
chauffeur
geboren te | op
wonende te
Belg

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Jo Van Lommel, advocaat bij de balie Antwerpen

2047

2.
bestuurder van motorvoertuigen
geboren te | op
wonende te
Belg

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Nathalie Goedertier loco mr. Kris Luyckx, beiden advocaat bij de balie Antwerpen

1. Ten laste gelegde feiten

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd

Te

II.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

na de datum van inwerkingtreding van dit decreet, een inbreuk te hebben gepleegd op de plannen van aanleg en verordeningen, tot stand gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die nog van kracht waren omdat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavig decreet, of een dergelijke inbreuk te hebben voortgezet of in standgehouden, op welke wijze ook, zonder dat de uitgevoerde handelingen vergund zijn, of het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht;

namelijk: het niet vergund gebruik van de betrokken stalplaats ten bate van transportactiviteiten, in strijd met de bestemming als woongebied, te hebben voortgezet.

B.

De eerste,

van 24 januari 2014 tot minstens 19 januari 2016,

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20 §1 al 1 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning.

namelijk op voormeld onroerend goed de rechterzijde en de bovenverdieping van de loods te hebben laten inrichten als woning die niet voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten en aldus ter beschikking te hebben gesteld aan de hierna vermelde personen:

I. : (°) van 20 november 2014,

II. : (°) van 24 januari 2014,

III. : (°) van 24 januari 2014,

C.

De tweede,

op 11 februari 2015,

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 4 §2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning en op artikel 2 §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) door een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, namelijk

I. Rubriek 15.1.1°:

al dan niet overdekte ruimte, andere dan deze bedoeld in rubriek 15.5 en rubriek 19.8, waarin gestald worden 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens: 13 stuks.

II. Rubriek 15.2.:

Werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden), andere dan deze bedoeld in rubriek 15.3 en 15.5.

III. Rubriek 17.3.6.1°.b) (voorheen 17.3.1.b.):

Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55° C, maar dat 100° C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van: b) 100 l tot en met 20.000 l voor andere dan sub a) bedoelde inrichtingen.

D.

De tweede,

op 11 februari 2015,

PAGE 01-00001189131-0006-0035-01-01-4

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 22, lid 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 43 §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I), door als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd,

I. Artikel 4.1.1.1.

Behoudens afwijkende bepaling in de desbetreffende hoofdstukken is de exploitatie van een in de derde klasse ingedeelde inrichting slechts toegestaan in zoverre de inplantingsplaats verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg.

II. Artikel 4.1.3.2.

Met behoud van de toepassing van artikel 4.1.2.1. treft de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer.

III. Artikel 5.15.0.6

§1. Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk 4.5. zijn rustversturende werkzaamheden verboden op werkdagen tussen 19 uur en 7 uur alsmede op zon- en feestdagen, tenzij anders vermeld in de milieuvergunning.

§2. De nodige maatregelen dienen getroffen om de buurt niet te hinderen door geluid en trillingen veroorzaakt door:

1° het verkeer van voertuigen van, naar en op de parkeerplaatsen;

3° het warmdraaien van motoren of de werking van koelinstallaties op geparkeerde voertuigen; hiertoe dient inzonderheid tussen een niet in een gesloten lokaal ingerichte parkeerplaats en elke naburige woning een ruimtelijke scheiding te bestaan van tenminste 50 m; bij werking van koelinstallaties op geparkeerde voertuigen dient daarenboven tussen de parkeerplaats en de naburige woningen gelegen binnen een straal van 100 m een geluidsdempend bufferscherm voorzien;

Andere maatregelen die gelijkwaardige waarborgen om de buurt te vrijwaren van geluid- en trillingshinder bieden, zijn eveneens toegelaten.

IV. Artikel 5.17.4.3.1. §1. (voorheen 5.17.3.1. §1)

De houders worden in of boven een inkuiping geplaatst teneinde brandverspreiding, bodem- of grondwaterverontreiniging te voorkomen. Gelijkwaardige opvangsystemen kunnen in de milieuvergunning worden toegelaten.

Tweede betichte zich bevindende in staat van wettelijke herhaling, veroordeeld geweest zijnde tot een gevangenisstraf van ten minste één jaar, namelijk tot 20 maanden hoofdens misbruik van vertrouwen/verduistering, ingevolge vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 26 juni 2014, dat kracht van gewijsde bekomen heeft op het ogenblik der huidige feiten, en het nieuwe feit gepleegd zijnde voordat vijf jaar zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

De eerste betichte tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voortvloeiende uit de tenlastelegging A begroot op de maandelijkse huurprijs van 1.100,- Euro x 31 maanden, hetzij minimaal 34.100,- Euro.

De tweede betichte tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de milieumisdrijven sub C en D ligt te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen onder verbeurte van een dwangsom van 150 Euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van _____ op
ref.

bedrag: 150,65 euro

(get) Hypotheekbewaarder

PAGE 01-00001189131-0008-0035-01-01-4

elgendomsakte verleden door notaris te

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 24 mei 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC8, werd als volgt beslist:

Verleent akte aan de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur en aan de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest van hun vrijwillige tussenkomst;

Verklaart de herstellvordering van de gemeente onontvankelijk;

Stelt vast dat tweede beklagde zich in staat van wettelijke herhaling bevindt.

VEROORDEELT:

Eerste beklagde voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A.I.a), A.I.b), A.II en B tot een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN en tot een geldboete van DRIEDUIZEND EUR.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf en de geldboete uitgesproken ten laste van deze veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van DUIZEND VIJFHONDERD EUR, vermeerderd met 50 decimes is 9000 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van VIJFENZEVENTIG DAGEN.

Tweede beklagde voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A.I.a), A.I.b), A.II, C en D tot een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN en tot een geldboete van DUIZEND VIJFHONDERD EUR en legt hem tevens, bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, bij wijze van veiligheidsmaatregel, het verbod op om de inrichting die aan de oorsprong van de

milieumisdrijven sub C en D ligt te exploiteren gedurende een termijn van twaalf maanden, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, tot het betalen van een bijdrage van ieder 25 EUR, vermeerderd met 50 decimes, en gebracht op elk 200 EUR.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde tot betaling van ieder de helft van de kosten van het geding belopende 187,12 EUR In het totaal en tot een vergoeding van ieder 51,20 EUR.

Zegt dat de geldboeten van 3000 EUR en 1500 EUR, vermeerderd worden met 50 decimes, zodat die geldboeten respectievelijk 18000 EUR en 9000 EUR bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboeten van 3000 EUR en 1500 EUR vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden voor de geldboete van 3000 EUR, en op vijfenzeventig dagen voor de geldboete van 1500 EUR;

Verklaart verbeurd de illegale vermogensvoordelen lastens _____ ten bedrage van 34.100,00 euro en dit overeenkomstig art. 42,3° en 43bis Sw.

Beveelt lastens _____ en _____ dat met betrekking tot het perceel, gelegen te _____, kadastraal gekend _____,

_____ : het terrein in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld door de volgende aanpassingswerken uit te voeren, conform de herstellvordering van 1 februari 2016 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur: de staking van het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stallen van vrachtwagens, (bestel-)auto's, caravan, wrakken, trailers, opleggers, ... alsook de opslag van allerlei (afval-) materialen, binnen een termijn van twaalf maanden na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis, onder verbeuring van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging in het niet nakomen van het hiervoor bevolene.

Zegt dat de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen te _____ in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Machtigt de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen te _____ de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt voor recht dat de veroordeelden _____ en _____ gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Beveelt lastens _____ dat met betrekking tot het perceel, gelegen te _____ kadastraal gekend

: het herstel van alle gebreken zodat alle woonentiteiten integraal voldoen aan de minimale woonkwaliteitsnormen van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, binnen een termijn van tien maanden na het In kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis, onder verbeuring van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging in het niet nakomen van het hiervoor bevolene.

Zegt dat de Wooninspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen te _____ in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Machtigt de Wooninspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen te _____ de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt voor recht dat de veroordeelde _____ gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Wijst het meer- of anders gevorderde af.

Rechtdoende over de vordering van de burgerlijke partij:

GEMEENTE

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij, de gemeente _____ ontvankelijk en gegrond als volgt.

PAGE 01-00001189131-0011-0035-01-01-4

Veroordeelt en om aan de burgerlijke partij te betalen, als schadevergoeding, de som van DRIEDUIZEND VIJFHONDERD (3.500,00) euro PROVISIONEEL.

Houdt de beslissing omtrent de intresten en de kosten, waarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, aan.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 24 mei 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 15 juni 2017 door de beklaagde tegen al de beschikkingen
- op 20 juni 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagde tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied
- op 23 juni 2017 door de beklaagde tegen al de beschikkingen
- op 23 juni 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagde tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied.

2.3.

Er werd een verzoekschrift In de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 15 juni 2017 door de beklaagde
- op 20 juni 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde
- op 23 juni 2017 door de beklaagde
- op 23 juni 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 2 mei 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR in zijn vordering ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd,
- de eiser tot herstel/burgerlijke partij DE GEMEENTE in haar vorderingen ontwikkeld door haar raadsman voornoemd,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

De eiser tot herstel DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST, alhoewel regelmatig gedagvaard zijnde, is niet in persoon of bij advocaat verschenen op de terechtzitting van 2 mei 2018 en de zaak werd te zijnen opzichte bij verstek behandeld.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid en de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagden en en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

De verzoekschriften van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden in deze zaak tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie daarom ook ontvankelijk.

4.2. Omvang van het hoger beroep

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van dit hof zich uit tot de beoordeling van de misdrijfschrijvingen, de schuldvraag, de eventuele straftoemeting, de beoordeling op burgerrechtelijk gebied en de herstellvordering.

5. Wetswijzigingen sinds de feiten en de blijvende strafbaarheid van de feiten

1.1. De door het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna "VCRO") zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017)).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden "*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*" vervangen door de woorden "*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*".

Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving

van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter, ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

1.2. Het nieuwe artikel 6.2.1 van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

“De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning; {...}

4° het na 1 mei 2000 plegen van een schending, op welke wijze ook, van de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften, uitgevaardigd krachtens deze codex, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn of tenzij het gaat om de handelingen, vermeld in artikel 6.2.2, 6°; {...}

7° het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat een van de misdrijven, vermeld in punt 1° tot en met 6°, worden gepleegd (...).”

1.3. De feiten waarvoor beklagden vervolgd worden onder tenlasteleggingen A.I.a) en A.I.b) maken een inbreuk uit op artikel 4.2.1.5°, b) VCRO (“*een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens*” = tenlastelegging A.I.a)) en 4.2.1.5°, a) VCRO (“*een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval*” = tenlastelegging A.I.b)) en zijn nog steeds strafbaar gebleven na bovenvermelde wetwijzigingen, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1, lid 1, 1° en 7° VCRO (voorheen 6.1.1, lid 1, 1° en 3° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning. De strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

1.4. Volgens het Openbaar Ministerie (zie de ter terechtzitting van 2 mei 2018 neergelegde nota) zijn de feiten onder tenlastelegging A.II thans strafbaar op grond van artikel 6.2.1, lid 1, 4° VCRO (voorheen 6.1.1, lid 1, 6° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning. De beklagde werpt in conclusie (randnummers 88 e.v. conclusie beklagde) terecht op dat hij onder deze tenlastelegging wordt vervolgd om een handeling te hebben voortgezet (“... *namelijk: het niet vergund gebruik van de betrokken stalplaats ten bate van transportactiviteiten in strijd met de bestemming als woongebied, te hebben voortgezet* ...”). De oorspronkelijke tekst van het (nieuwe) artikel 6.2.1, lid 4° VCRO stelde strafbaar het “*plegen of voorzetten*” van een schending van de plannen van aanleg en verordeningen. Nog voor de inwerkingtreding ervan werd artikel 6.2.1, lid 4° VCRO echter gewijzigd door artikel 163, 2° van het decreet van 8 december 2017 houdende wijziging van diverse bepalingen inzake ruimtelijke ordening, milieu en omgeving waarbij de woorden “*of voorzetten*” werden opgeheven.

Het hof stelt derhalve vast dat de feiten onder tenlastelegging A.II niet langer strafbaar zijn.

2. Zoals het Openbaar Ministerie ter terechtzitting opmerkte dient de verwijzing naar “*rubriek 17.3.6.1°b)*” van het vroegere (zie hieronder) VLAREM I in tenlastelegging C.III te worden gelezen als “*rubriek 17.3.2.1.1,1), b)*”.

3. Artikel 4, §2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 2, §1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) werden met ingang van 23 februari 2017 opgeheven door respectievelijk artikel 386 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en door artikel 783, 1° van het besluit van de

Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning.

De strafbaarstelling van de feiten werd echter niet gewijzigd. In het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (“DABM”) werd een “Titel V Exploitatie van inrichtingen en activiteiten en erkende personen” ingevoegd en de voormalige lijst van hinderlijke inrichtingen, te weten bijlage 1 van VLAREM I, wordt thans bijlage 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (“VLAREM II”).

De ten laste gelegde feiten onder C. zijn voor zover bewezen aldus strafbaar gebleven door artikel 6, lid 2 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en artikel 5.2.1, §6, lid 2 en 16.6.1, §1, lid 1 DABM.

De ten laste gelegde feiten onder D. zijn voor zover bewezen aldus strafbaar gebleven door artikel 72 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en artikel 5.4.9, §1 en 16.6.1, §1, lid 1 DABM.

6. Motivering ten gronde

6.1. Op strafrechtelijk gebied

1.1. De eerste rechter heeft een correcte feitelijke uiteenzetting gegeven op pagina’s 8 tot en met 14 van het bestreden vonnis die het hof bijtreedt en overneemt.

Voorafgaand

1.2. Het hof stelt vast dat de eerste rechter voorafgaand aan de eigenlijke beoordeling van de tenlasteleggingen meende te moeten oordelen over de rechtsvragen of het gewoonlijk gebruik van het perceel zoals bedoeld in de zin van artikel 4.2.1.5° VCRO kan worden gezien als een constructie die in aanmerking komt voor een vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14 VCRO en of er een vermoeden van vergunning bestond voor de omvorming van burelen naar een woning.

In conclusie vordert de beklagde ook om “eerst en vooral” te bevestigen dat het gebouw, gelegen te op grond van artikel 4.2.14 VCRO kan worden beschouwd als een vergund magazijn met vermoed vergunde woning.

Uit de hierna volgende overwegingen blijkt dat slechts de eerste rechtsvraag relevant is ter beoordeling van de schuldvragen voor de tenlasteleggingen waarvoor de beklagde wordt vervolgd. Het hof verwijst hiervoor naar de overwegingen in verband met de tenlasteleggingen A.I.a) en A.I.b). De rechtsvraag of de omgevormde woning als vergund moet worden geacht, hoeft daarvoor echter niet te worden beantwoord, zodat het hof ook niet ingaat op deze vraag van de beklagde.

Tenlasteleggingen A.I.a) en A.I.b) ten aanzien van beklagden en

1.3. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagden en aan de hen ten laste gelegde feiten onder A.I.a) en A.I.b) zoals hiervoor omschreven bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagden in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen in de mate ze niet strijdig is met hetgeen hierna aanvullend wordt gesteld.

1.4. Waar de beklagde opwerpt dat, in zoverre hij door de tenlasteleggingen A.I.a) en A.I.b) vervolgd wordt voor het aanleggen of inrichten van de grond, hij hiervoor reeds werd vervolgd (en veroordeeld) in de procedure die aanleiding gaf tot het arrest van de 12de kamer van dit hof van beroep van 27 juni 2012 onder de toenmalige tenlasteleggingen B.II en C.I (randnummers 72 e.v. conclusie beklagde stelt het hof vast dat het alleszins niet om dezelfde feiten gaat. Laatstgenoemde tenlasteleggingen betroffen immers het aanleggen van twee verhardingen met steenpuin op het terrein, terwijl de huidige vervolgingen het gewoonlijk gebruik van (delen van) dat perceel betreft, enerzijds voor het parkeren van diverse vrachtwagens, trailers, opleggers en personenwagens (tenlastelegging A.I.a)) en anderzijds als stapelruimte voor allerlei materialen, afval en gebruikte voertuigen, waaronder bouwafval, aanhangwagens, een werfcabine, een caravan en een bestelwagen zonder nummerplaat (tenlastelegging A.I.b)).

Waar de beklagde verder opwerpt dat er sprake is van een vermoeden van vergunning wat dit gewoonlijk gebruik van de grond betreft, aangezien het perceel reeds

van de jaren '60 – dus voor de inwerkingtreding van het gewestplan Antwerpen in 1979 – werd gebruikt voor de opslag van materieel en materiaal en het parkeren van voertuigen in functie van handel (randnummers e.v. conclusie beklagde , gaat het hof er anders dan de eerste rechter (en dan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur als eiser tot herstel en de gemeente als burgerlijke partij) niet van uit dat het gewoonlijk gebruik zoals bedoeld in artikel 4.2.1,5° VCRO theoretisch geen constructie kan zijn die in aanmerking komt voor het (decretaale) vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14 VCRO. Het steeds op dezelfde wijze stapelen van materieel en materiaal en het stallen van voertuigen op het betrokken perceel, waardoor er een functionele aanharding gevormd wordt, kan immers worden beschouwd als een vaste inrichting en dus als een constructie in de zin van artikel 4.1.1,3° VCRO (vergelijk met de niet-gepubliceerde arresten van de Raad voor Vergunningsbetwisting van 3 maart 2015 en 19 december 2017, waarnaar ook de beklagde in conclusie verwijst).

Het hof is echter van oordeel dat in deze specifieke zaak geen sprake kan zijn van een vermoeden van vergunning omdat de beklagden niet aantonen dat het perceel voor 1979 werd gekenmerkt door een gelijkaardig (gewoonlijk) gebruik als parkeer- en stapelplaats voor materieel/materialen als vandaag het geval is. Het vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14, §2 VCRO vereist immers dat de beklagde door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel aantoont dat bestaande constructies gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn. De door de beklagde voorgelegde lucht- en andere foto's en documenten zoals facturen en vervoersdocumenten van de firma zoals ook opgenomen in conclusie (randnummers 7 tot en met 23 conclusie beklagde), voldoen daartoe niet. Uit deze lucht- en andere foto's - die ook niet gedateerd zijn – kan hoogstens worden afgeleid dat er op bepaalde momenten materieel/materiaal werd op- of afgeladen bij de firma en dat zij beschikten over enkele bedrijfsvoertuigen. Daarmee is echter niet aangetoond dat het perceel op ook voor 1979 regelmatig en over een bepaalde tijdsperiode werd gebruikt als parkeerplaats voor die voertuigen, noch wordt daarmee aangetoond dat op het perceel gewoonlijk materieel/materiaal/afval werd gestockeerd, zoals vandaag en tijdens de incriminatieperiode wel duidelijk het geval was.

Nu er geen sprake is van een decretaal vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14, §2 VCRO, was het gewoonlijk gebruik van het perceel zoals bedoeld in de tenlasteleggingen A.I.a) en A.I.b) vergunningsplichtig. Dat dergelijk gewoonlijk gebruik pas vanaf 1 mei 2000 via artikel 99, §1, lid 1, 5° van het toenmalige decreet van 19 mei 2009 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening strafbaar werd gesteld doet geen afbreuk aan deze vergunningsplicht.

Tenlastelegging B. ten aanzien van beklagde

1.5. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten onder B. zoals hiervoor omschreven bewezen gebleven. Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

De beklagde beroept zich op de onoverwinnelijke dwaling omdat er van verschillende overheidsdiensten tegenstrijdige berichten zouden gekomen zijn met betrekking tot de vraag of er sprake was van een woning. Hij wijst in dat verband ook naar het door de stedenbouwkundige inspecteur opgelegde stakingsbevel dat hem zou hebben verhinderd om verfraalings- of aanpassingswerken te doen, zodat er ook sprake was van overmacht.

Dit verweer treft geen doel. Voor het bewezen zijn van de tenlastelegging B. volstaat het dat wordt aangetoond dat het om een woning ging zoals bedoeld in de Vlaamse Wooncode, die niet voldeed aan de woningkwaliteitsnormen en werd verhuurd of ter beschikking gesteld aan het gezin van en door de beklagde

Daarover bestaat geen twijfel. Bij de Invulling van het begrip “woning” in de Vlaamse Wooncode moet immers worden uitgegaan van het werkelijke gebruik van het gebouw, los van de contractuele of wettelijke (stedenbouwkundige) bestemming van het gebouw. Waar onachtzaamheid zelfs volstaat als moreel element voor de strafinbreuken op de Vlaamse Wooncode heeft de eerste rechter er terecht op gewezen dat uit het straf dossier blijkt dat de beklagde zeer goed wist dat het pand gedeeltelijk werd gebruikt als woning (zie pagina 17 bestreden vonnis). De beklagde

heeft zich zelf in een situatie geplaatst waarin hij een woning die niet voldeed aan de kwaliteitsnormen heeft verhuurd. Hij werd daartoe ook niet verplicht zoals in conclusie wordt voorgehouden. Dat hij administratieve-stedenbouwkundige problemen ondervond om daaraan te verhelpen betekent niet dat er sprake is van een onoverwinnelijke dwaling, noch van een overmachtssituatie.

Tenlasteleggingen C. en D. ten aanzien van beklagde

1.6. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten onder C. en D. zoals hiervoor omschreven bewezen gebleven. Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep

niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen. De feiten onder tenlasteleggingen C. en D. werden ter terechtzitting op zich ook niet betwist door de beklaagde. Deze feiten blijven bewezen aan de hand van de gedane vaststellingen. Het hof wijst er bovendien op dat een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid reeds volstaat als moreel element.

Straftoemeting ten aanzien van beklaagde

2. De bewezen gebleven feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A.l.a), A.l.b) en B. zijn voor de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn strafrechtelijke voorgaanden, waarbij dient vastgesteld dat de beklaagde door dit hof bij arrest van 27 juni 2012 werd veroordeeld voor inbreuken op de afval- en stedenbouwkundige wetgeving op hetzelfde perceel,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige regelgeving en voor de woonkwaliteit van zijn huurders.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 1.500 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Deze geldboete wordt gedeeltelijk opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging zoals hierna bepaald.

Deze geldboete, het gedeeltelijke uitstel en de daaraan verbonden proeftermijn, moeten de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke handelingen te stellen en moeten hem leren de stedenbouwkundige regels en de woonkwaliteitsnormen te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan de ernst van de feiten en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete. De feiten werden gepleegd na 31 december 2011, datum waarna artikel 2 van de wet van 28 december 2011 (B.S. 30 december 2011) in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboete moet worden vermenigvuldigd, werden verhoogd tot 50 opdecimen, en voor 1 januari 2017, datum waarop artikel 59 van de Programmawet van 25 december 2016 (B.S. 29 december 2016) in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboete moet worden vermenigvuldigd, werden verhoogd tot 70

opdecimen. Bij toepassing van artikel 2, lid 2 Sw. wordt de minst zware straf toegepast, deze ten tijde van het plegen van het feit, dit door verhoging met 50 opdecimen.

De beklaagde wordt ook veroordeeld tot de bijzondere vergoeding voor gerechtskosten in strafzaken, de bijdrage tot de financiering van het Bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders en de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

3. Het Openbaar Ministerie vordert ook in hoger beroep de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen op basis van artikelen 42, 3° en 43bis Strafwetboek, geraamd op 34.100 euro, zijnde de door hem gevraagde maandelijkse huurprijs tijdens de incriminatieperiode.

De beklaagde werpt in conclusie op dat aangezien de feiten onder tenlastelegging A. niet bewezen zijn, ook geen bijzondere verbeurdverklaring kan worden opgelegd als straf (randnummers e.v. conclusie beklaagde en dat bovendien de tenlasteleggingen onder A. slechts betrekking hebben op het gebruik van het perceel en niet op het op het terrein aanwezige gebouw. Dit verweer treft geen doel. Het terrein waarop het gebouw zich bevindt wordt uiteraard ook mee verhuurd. Bovendien is het zo dat, waar de schriftelijke vordering van het Openbaar Ministerie, die werd opgenomen in de gedinginleidende dagvaarding, inderdaad enkel gewag maakt van tenlastelegging A., tevens dient vastgesteld dat de bijzondere verbeurdverklaring ook kan worden geënt op de tenlastelegging B. Het volstaat immers dat het hof de verbeurdverklaring geheel of ten dele kan baseren op het feitencomplex dat het Openbaar Ministerie in zijn schriftelijke vordering heeft aangehaald, ongeacht of de verbeurdverklaring finaal (ook) wordt gebaseerd op andere handelingen of intenties dan aangeduid door het Openbaar Ministerie. Dat is het geval, aangezien enerzijds het Openbaar Ministerie met zijn schriftelijke vordering duidelijk heeft gemaakt dat het de wederrechtelijk verkregen huurinkomsten wil verbeurd laten verklaren en anderzijds minstens een deel van deze huurinkomsten werden genoten door de beklaagde door de onder B. bewezen gebleven feiten. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd bij de beoordeling van de schuldvraag is immers de contractuele bestemming van het gebouw - beklaagde verwijst in dit verband naar de handelshuurovereenkomst - irrelevant in het kader van de inbreuken op de Vlaamse Wooncode en blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde zeer goed wist dat het pand gedeeltelijk werd gebruikt als woning.

Overeenkomstig art. 42, 3° Strafwetboek kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen worden verbeurdverklaard. Indien de zaken niet kunnen

worden gevonden in het vermogen van de beklaagde dient de rechter de geldwaarde ervan te ramen en kan een equivalent bedrag worden verbeurd verklaard (art. 43bis Sw.).

Deze vermogensvoordelen kunnen niet worden gevonden in het vermogen van de beklaagde zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag. Daarbij houdt het hof rekening met de mogelijkheid dat in deze concrete situatie de huur mogelijk niet telkens werd betaald, zoals ook wordt opgeworpen door de beklaagde en met de beperkte incriminatieperiode voor de tenlastelegging B. De vermogensvoordelen worden daarom naar billijkheid geraamd op een bedrag van 10.000 euro.

De verbeurdverklaring van dit bedrag dringt zich op, aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat de beklaagde voordeel zou putten uit de door hem gepleegde misdrijven.

De incriminatieperiode van de bewezen verklaarde feiten loopt zowel voor als na 18 april 2014, zodat de verbeurdverklaring niet met uitstel van de tenuitvoerlegging kan worden opgelegd. Artikel 8, §1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd bij artikel 52 van de wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 8 april 2014) vanaf 18 april 2014 en bij art. 37, 1° van de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie vanaf 29 februari 2016, laat thans immers niet meer toe de tenuitvoerlegging van een verbeurdverklaring uit te stellen.

Straftoemeting ten aanzien van beklaagde

4. De bewezen gebleven feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A.1.a), A.1.b), C. en D. zijn voor de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken.

De eerste rechter heeft terecht vastgesteld dat beklaagde zich bevindt in staat van wettelijke herhaling, de nieuwe misdrijven gepleegd zijnde nadat hij werd veroordeeld op 26 juni 2014 bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een geldboete van 200 euro wegens feiten van misbruik van vertrouwen/verduistering, vonnis dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn strafrechtelijke voorgaanden, waarbij dient vastgesteld dat de beklaagde een opmerkelijk grote reeks veroordelingen opliep wegens verkeersinbreuken maar eveneens een correctionele veroordeling opliep wegens vermogensmisdrijven, waardoor hij zich ook in staat van wettelijke herhaling bevindt,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen aan een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige en milieuwetgeving.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Deze geldboete wordt gedeeltelijk opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging zoals hierna bepaald.

Deze geldboete, het gedeeltelijke uitstel en de daaraan verbonden proeftermijn, moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke handelingen te stellen en moeten hem leren de stedenbouwkundige en milieuwetgeving na te leven.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan de ernst van de feiten en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete. De feiten werden gepleegd na 31 december 2011, datum waarna artikel 2 van de wet van 28 december 2011 (B.S. 30 december 2011) in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboete moet worden vermenigvuldigd, werden verhoogd tot 50 opdecimen, en voor 1 januari 2017, datum waarop artikel 59 van de Programmawet van 25 december 2016 (B.S. 29 december 2016) in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboete moet worden vermenigvuldigd, werden verhoogd tot 70 opdecimen. Bij toepassing van artikel 2, lid 2 Sw. wordt de minst zware straf toegepast, deze ten tijde van het plegen van het feit, dit door verhoging met 50 opdecimen.

De beklaagde wordt ook veroordeeld tot de bijzondere vergoeding voor gerechtskosten in strafzaken, de bijdrage tot de financiering van het Bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders en de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

Waar de eerste rechter op grond van artikel 16.6.5 DABM aan de beklaagde een exploitatieverbod oplegde onder verbeuring van een dwangsom, stelt het hof vast dat op basis van het strafdossier onvoldoende vaststaat dat er op dit moment een dreigend

gevaar is voor de mens of het leefmilieu. Onder deze omstandigheden wordt geen exploitatieverbod opgelegd.

6.2. Herstelvordering

Herstelvordering op basis van de Vlaamse Wooncode

Deze herstelvordering werd ingesteld door de wooninspecteur (overgemaakt aan het Openbaar Ministerie per schrijven van 23 september 2014) en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ heeft zich er op haar zitting van 13 oktober 2014 bij aangesloten. Hoewel deze herstelvordering was gesteund op de premisse dat geen verdere bewoning mogelijk was zonder stedenbouwkundige vergunning en daarom werd gevorderd ofwel aan de woning een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de VCRO ofwel het pand te slopen tenzij dit verboden is, stelt de Wooninspectie vandaag dat de herstelvordering zonder voorwerp zou zijn geworden gelet op haar navolgend proces-verbaal AN.66.RW.100703/2014 van 23 augustus 2017 waarin werd vastgesteld dat de woning aan de minimale kwaliteitsvereisten voldoet (zie brief van de raadsman van de Wooninspectie aan het hof van 14 november 2017). Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ sluit zich in conclusie bij deze visie aan zodat het hof vaststelt dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ - om redenen die hun eigen zijn - de herstelvordering niet langer handhaven. De vaststellingen in verband met een container met mobiel toilet en douchecabine waarbij bewoning werd vermoed zijn geen feiten die aan de beoordeling van het hof voorliggen.

Herstelvordering op basis van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert het herstel in de oorspronkelijke staat. Dit houdt volgens de herstelvordering in: de "*staking van het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stallen van vrachtwagens, (bestel-)auto's, caravan, wrakken, trailers, opleggers, ... alsook van de opslag van allerlei (afval-)materialen*". Deze herstelvordering werd ingeleid per schrijven aan het Openbaar Ministerie van 27 april 2016, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 14 april 2016. Deze herstelvordering is duidelijk geënt op de feiten onder tenlasteleggingen onder A.I.a) en A.I.b), te weten de vermeende inbreuken op artikel 4.2.1,5° VCRO. Dit is ook de lezing die door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid aan deze herstelvordering werd gegeven.

2. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn.

De voorliggende herstellvordering is, in tegenstelling tot wat de beklagde in conclusie (randnummers e.v. conclusie beklagde) voorhoudt, immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. Zie onder meer volgende overwegingen:

"(...) De transportfirma zorgt voor heel wat overlast in de buurt (cf. tal van klachten van buurtbewoners). In dit kader werden dan ook reeds verschillende inbreuken op de milieureglementering vastgesteld. Naast het feit dat de huidige inrichting en gebruik van het perceel de goede ruimtelijke ordening geenszins bevordert, werd ook vastgesteld dat deze activiteiten geluid- en trillingshinder veroorzaken. (...) De loods staat midden in een wijk die nagenoeg uitsluitend uit vrijstaande woonhuizen bestaat. Het perceel is bereikbaar via zowel als via een zeer smalle wegenis aan Deze wegenis, die langs de achtertuinen van de woningen doorloopt, ligt vlak naast de zijgevel van een woning aan (...)"

In dat verband kan ook verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die overweegt: *"(...) Het gewoonlijk gebruiken van het terrein voor het stollen van vrachtwagens en andere voertuigen en het opslaan van materialen en afval betreft een gewontemisdrijf. Door het voortschrijdende karakter van dit gewoonlijk gebruik wordt de plaatselijke ruimtelijke ordening alsmear verder bezwaard, zodat vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening de beoogde herstelmaatregel noodzakelijk is. (...)"*.

Bouw- of aanpassingswerken volstaan niet kennelijk voor het herstel van de plaatselijke ordening. Dit wordt ook niet aannemelijk gemaakt.

Enkel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan daarom volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

3. De gemotiveerde herstellvordering van 27 april 2016 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door de beklagden gepleegde misdrijven. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, zoals wordt opgeworpen door de beklagde
(randnummers e.v. conclusie beklagde .

Het hof herhaalt dat enkel het staken van het strijdige gebruik van het perceel als vaste parkeer- en opslagplaats de goede ruimtelijke ordening kan herstellen.

Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagden ook geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen.

4. Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om beklagden de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met het feit dat een staking van het strijdig gebruik misschien een herlocatie zal vergen voor de tweede beklagde voor diens bedrijvigheid en met de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagden gebruik hadden kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 150,00 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 12 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagden ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagden en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd, dan wel een maximumbedrag op te leggen.

5. Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door het hof gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

6.3. Op burgerrechtelijk gebied

De burgerlijke partij gemeente vordert om beide beklagden "solidair en in solidum, de ene bij gebreke aan de andere" te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 14.594,50 euro. Dit bedrag is samengesteld als volgt:

- vergoeding <i>ex aequo et bono</i>	7.500,00 euro
- vergoeding voor herstellingswerken aan trottoir	6.594,50 euro.

Uit de conclusie van de burgerlijke partij kan worden afgeleid dat de vergoeding *ex aequo et bono* wordt gevraagd voor:

- financiële schade door tijd en middelen die werden geïnvesteerd in de handhaving van de ten laste gelegde inbreuken zowel via formele weg (zending van toezichthouders, opstellen van processen-verbaal, ...) als via informele weg (organiseren van buurtvergaderingen om de buurt op de hoogte te houden van de aanpak, in ontvangst nemen en behandelen van talloze klachten, ...),
- imagoschade bij haar inwoners.

2. Voor zover deze vordering steunt op de tenlastelegging A.II (een misdrijf waarvan de strafbaarheid werd opgeheven maar pas na de stelling als burgerlijke partij, zodat het indien bewezen op burgerrechtelijk gebied wel nog als een als misdrijf omschreven feit in aanmerking kan worden genomen) merkt het hof op dat de gevorderde schade in dezelfde mate voortspruit uit de bewezen gebleven tenlastelegging A.I.a). Het gewoonlijk gebruik van het terrein als parkeerplaats voor vrachtwagens, trailers, opleggers en personenwagens is immers ook de noodzakelijke voorwaarde voor het gebruik van de betrokken standplaats ten bate van de transportactiviteiten. Het hof spreekt zich daarom niet verder uit over het al dan niet bewezen zijn van de tenlastelegging A.II als een als misdrijf omschreven feit.

3. Wat de gevraagde financiële vergoeding betreft die wordt gevorderd wegens formele en informele tussenkomsten die zijn gedaan door gemeentelijke diensten, merkt het hof op dat de gemeente wel nog steeds haar effectieve schade moet bewijzen. De burgerlijke partij legt echter geen enkel stuk neer (loonstaten, onkostennota's, ...) die haar schade zouden aantonen. Dit deel van de vordering wordt daarom ongegrond verklaard.

Wat de vordering voor een vergoeding *ex aequo et bono* betreft toont de gemeente niet aan dat zij imagoschade zou hebben geleden ten gevolge van de feiten door beklagden gepleegd. Dit wordt ook niet aannemelijk gemaakt door bijvoorbeeld klachten of vorderingen tot schadevergoeding die door bewoners zouden zijn ingediend tegen de gemeentelijke overheden. Ook dit onderdeel van de vordering wordt afgewezen als ongegrond.

Wat de vordering voor de herstellingswerken aan het trottoir aan de _____ betreft, merkt de beklagde _____ in conclusie terecht op dat over deze vermeende beschadigingen geen vaststellingen werden gedaan en ook geen andere bewijsstukken worden voorgelegd die aantonen dat deze beschadigingen effectief zouden zijn veroorzaakt door handelingen van de beklagde(n). Dit blijkt alleszins niet uit de door de burgerlijke partij neergelegde "onkostennota". Ook dit onderdeel van de vordering wordt afgewezen als ongegrond.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935

- 162, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 42, 43, 43bis, 65, 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.5°.a) en b), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.1.lid 1.3°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.5°.a) en b), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.1.lid 1.7°, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1, 2, 5, 15, 20 §1, 20bis en 20ter van het decreet van 15 juli 1997
- 2, 3, 4, 20, 22, 39 van het decreet van 28 juni 1985 (oud)
- 2, 43 §1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 (oud)
- 5.2.1.§6.lid 2, 5.4.9.§1, 16.6.1.§1 lid 1 van het decreet van 5 april 1995
- rubriek 15.1.1°, 15.2, 17.3.2.1.1°.b) van bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 (oud)
- rubriek 15.1.1°, 15.2, 17.3.2.1.1.1.b) van bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995
- 5, 6.lid 2, 72, 386, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 783.1°, 798 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015
- 4.1.1.1., 4.1.3.2., 5.15.0.6.§1 en §2.1° en 3°, 5.17.4.3.1.§1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 3 van de wet van 17 april 1878

8. Bestissing

Het hof,

Rechtsdoende bij verstek ten aanzien van de wooninspecteur van het Vlaams Gewest en op tegenspraak ten aanzien van de gemeente de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en ;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Verbeterd de tenlastelegging C.III zoals hoger vermeld in rubriek 5. punt 2. van dit arrest;

A. Op strafrechtelijk gebied

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Stelt vast dat de feiten onder tenlastelegging A.II niet langer strafbaar zijn;

1. Beklaagde

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten onder A.I.a), A.I.b) en B.

Veroordeelt de beklaagde wegens deze vermengde feiten tot een geldboete van DUIZEND VIJFHONDERD EURO gebracht op NEGENDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO gebracht op VIERDUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen, zodat een gedeelte van ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO gebracht op VIERDUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen effectief blijft;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete kan vervangen worden bij gebreke van betaling binnen twee maanden te rekenen van het arrest, op NEGENTIG DAGEN;

Verklaart op grond van artikelen 42, 3° en 43bis SW ten aanzien van de beklaagde verbeurd de wederechtelijke vermogensvoordelen, geraamd op TIENDUIZEND EURO;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

2. Beklaagde

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten onder A.I.a), A.I.b), C. en D.;

Veroordeelt de beklaagde wegens deze vermengde feiten tot een geldboete van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van VIJFHONDERD EURO gebracht op DRIEDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, zodat een gedeelte van VIJFHONDERD EURO gebracht op DRIEDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen effectief blijft;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete kan vervangen worden bij gebreke van betaling binnen twee maanden te rekenen van het arrest, op NEGENTIG DAGEN;

Stelt vast dat de beklaagde zich in staat van wettelijke herhaling bevindt;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

8. Op burgerrechtelijk gebied

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Wijst de vordering van de burgerlijke partij DE GEMEENTE af als ongegrond;

C. Herstelvordering op grond van de Vlaamse Wooncode

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Stelt vast dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de herstelvordering niet langer handhaven;

D. Herstelvordering op grond van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de herstelvordering, ingesteld door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, gegrond;

Beveelt beklagden, de ene bij gebreke van de andere, de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen van het perceel gelegen te kadastraal gekend als hetgeen impliceert:

de "staking van het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stallen van vrachtwagens, (bestel-)auto's, caravan, wrakken, trailers, opleggers, ... alsook van de opslag van allerlei (afval-)materialen".

binnen de termijn van TWAALF MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermeide hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

E. De kosten

Laat de kosten van de hogere beroepen van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Laat de kosten van dagvaarding in hoger beroep van de WOONINSPECTEURVAN HET VLAAMS GEWEST ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklagde tot 3/5 en de beklagde tot 2/5 van de overige kosten gerezen op de strafvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 577,37 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Verwijst de burgerlijke partij de GEMEENTE tot de kosten van haar stelling in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 27,57 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

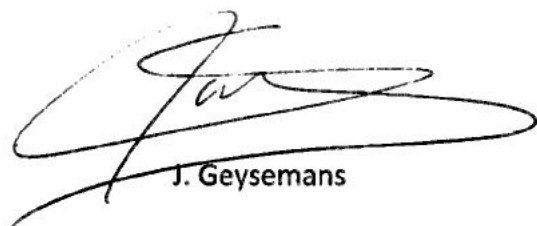
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 28 juni 2018

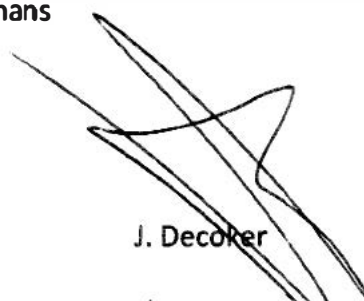
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

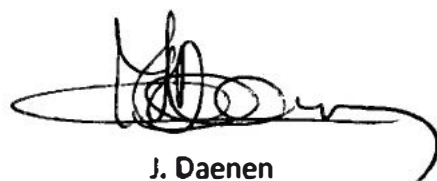
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

